

Dijkman

ik sla, dan sla ik.'

gen doen met zo'n dubbelpedaal, maar als je ze in de studio zet slaat het nergens op.'

Ik weet trouwens niet of de studio de standaard mag zijn. Ik ben zelf ook jarenlang weggestuurd uit de studio. Zeker toen ik nog niet zo lang noten kon lezen. Belden ze me 's ochtends vroeg of ik een of andere medley wilde spelen. Ik daar naartoe, spullen opgebouwd, bleek die partij helemaal uitgeschreven - die kon niet eens op twee standaards - en voor mij totaal niet te spelen. Hebben ze Marcel Serierse gebeld. Hij speelde ook niet precies wat er stond, maar het leek er nog het meeste op. Ook fusionbreaks in een popnummer werden over het algemeen niet erg gewaardeerd. Nu bij Marco kan zoiets wel. Producer John Ewbank geeft mij de ruimte toch iets van een handtekening te zetten, en dat is zeker voor Nederlandstalige muziek toch wel iets nieuws. Flams, een break over twee maten of sextolen, het kan als er de ruimte voor is. En soms wordt die ruimte gewoon gemaakt. De blazerspartij in *Ik Heb Genoeg aan Jou* heeft John gearrangeerd op de breaks die ik speel. Iets heel anders dus dan het gros van de Nederlandstalige producties waarbij nog steeds de drumcomputer wordt gebruikt en waarop minstens de helft hetzelfde snaregeluid uit het geheugen wordt gehaald.'

Of het nu gaat om Borsato, om In De Steen, of om de zingende voormalige *Goede Tijden Slechte Tijden*-ster Tim Immers, als Dijkman speelt laat hij z'n sporen

Ton Dijkman: 'Ik ben niet bang dat ik nu voor altijd het stempel 'Nederlandstalig' zal dragen.'

achter. Een persoonlijk stempel. Emancipatie van de drummer? 'Ik hoop dat steeds meer drummers hun persoonlijke handtekening kunnen zetten, ook al is het 'maar' een studioklus. En ik vind het ook eigenlijk niet meer dan logisch dat een drummer naar waarde betaald wordt. Voor een goedlopende artiest die veel

platen verkoopt een dagje iets inspelen, moet, vind ik, ook naar verhouding betaald worden. Kijk, voordat ze mijn breaks wilden horen heb ik ook jarenlang moeten knokken om erbij te komen. Nu zit ik erbij, maar ik weet niet hoe lang ze nog van mijn diensten gebruik willen maken. Op een dag is het ook afgelopen. Ik moet het dus ook zakelijk bekijken. Truc om het spannend voor mezelf en eventuele werkgevers te houden, is gewoon niet altijd hetzelfde te spelen. Niet overal vol in vliegen, niet alles gelijk weggeven. Ik mag, nee, ik moet van mezelf - en ook om een andere reden van anderen - af en toe wel wat neutraler spelen. Soms mag de Ton Dijkman-break echt niet, en soms, zoals in die openingstune van de Arena met Trijntje Oosterhuis, moest ik 'm zelfs spelen.'

'Ik denk wel dat ik speel zoals ik ben. Dat is mijn kracht. Ik ga niet om mezelf heen. Iets zoeken wat eigenlijk niet bij me past, doe ik niet. Zo kom ik toch steeds weer tot nieuwe breaks, ritmes, nieuwe dingetjes. Zit ik gewoon een beetje voor me uit te rommelen op m'n drumstelletje en dan plotseling komt er iets leuks voorbij. Dat is overigens de laatste paar maanden niet veel gebeurd. Veel te druk. Oefenen doe ik dan ook eigenlijk alleen maar in m'n hoofd.'

'Nee, ik denk niet dat ik een drummer's drummer ben. Als ik 's ochtends opsta ga ik ook geen oefeningen met m'n handen doen of zo. Als ik wakker word pak ik m'n gitaar en ga nummertjes maken. Neem nou van die slagwerkdagen, vreselijk... Ik heb er wel eens aan gedacht om m'n gitaar mee te nemen. Of van die beurzen waar je van die solo-optredens ziet.

Dijkman bij Borsato

Bij de live-shows gebruik ik mijn gelakte DW. Ik heb er ook twee met gewaxte ketels, maar die duurdere, gelakte, die klinken wat harder en strakker. Voor zo'n grote gig als hier in Ahoy heb ik de toms wat 'langer' gestemd. Hier spelen in sowieso anders dan in bijvoorbeeld Paradiso. Ik heb hier bijvoorbeeld geen

zang op m'n monitor omdat dat dan in drie fasen terugkomt: via de zaal, van Marco's monitor en dan nog mijn eigen monitor. Het leek wel alsof er iemand de hele tijd naast me stond te fluisteren. We zijn als band intussen wel zo strak dat het eigenlijk allemaal niet zo veel meer uitmaakt waar we spelen, onder wat voor omstandigheden dan ook.

'Ik heb een endorsement met DW omdat ik het mooi vind klinken. Ook als ik het helemaal zelf zou moeten betalen, vind ik dat geen probleem. Een deal met Tama kon ook wel, maar dan had ik weer een verplicht aantal clinics moeten doen. Daar heb ik dus gewoon geen tijd voor. En bovendien, ik speel op wat ik mooi vind. In de studio met Marco gebruik

ik ook nog mijn oude Noble & Cooley. Die klinkt zo goed, zo vet. Die basdrum heeft een sub-laag dat akoestisch eigenlijk helemaal niet valt te halen. Echt een schop in je maag geeft dat ding. Die DW klinkt een beetje tussen Yamaha en Noble & Cooley in, ietsje hipper of zo. 'Het is eigenlijk zo moeilijk om over geluid te praten. Het is een moeilijk te

beschrijven gevoel dat ik bijvoorbeeld bij zo'n Designer-set van Sonor helemaal niet heb. Ik heb er een keer op gespeeld en het zal best goed zijn, maar het past niet bij mij en mijn spel. Ik plak niets af, het moet open klinken. Ik speel ook niet met gefriemel. Ik ben geen technische drummer, al zegt iedereen nu van wel. Als ik sla, dan sla ik.'